

Josep Brugada

CATEDRÀTIC DE
CARDIOLOGIA, UNIVERSITAT
DE BARCELONA

CONSULTOR SÈNIOR DE
CARDIOLOGIA, HOSPITAL
CLÍNIC DE BARCELONA

CAP DE LA SECCIÓ
D'ARRÍTMIES PEDIÀTRIQUES,
HOSPITAL SANT JOAN DE DÉU,
BARCELONA

Mai s'hauria pensat que arribaria a ser director mèdic de l'Hospital Clínic de la Universitat de Barcelona, el mateix en què es va llicenciar en Medicina el 1981. Ho va aconseguir 27 anys més tard. No va ser una cosa planejada. Ni tan sols havia pensat mai a ser metge.

No obstant això, en Josep va descobrir en la medicina un món que el va entusiasmar de tal manera que el va catapultar al màxim. Va acabar la carrera un 4 de juliol. L'endemà estava fent de metge de capçalera a Maçanet de la Selva. Ben aviat, i gràcies a unes oposicions (les últimes que es van fer a Espanya), va guanyar una plaça fixa de metge titular a Riudarenes. Dues hores de feina al dia i un sou digne. Un dia va rebre la visita de dos antics companys de la facultat, que en aquells moments estaven estudiant a França. El van convèncer perquè es presentés a les proves d'accés de cardiologia a Montpeller. Després de refrescar el seu francès, va aconseguir passar l'examen.

Quatre anys més tard, va aprovar l'examen que el va convertir en cardiòleg. Va ser un dels vuit que ho van aconseguir. Se n'hi van presentar 300. Després d'acabar l'especialitat, va rebre una oferta des d'Espanya per tornar a la seva Girona natal. Al mateix temps li van proposar dedicar-se a la recerca a la ciutat holandesa de Maastricht. Es va inclinar per la segona opció i es va retrobar amb el seu germà gran. Durant quatre anys més, va alternar la recerca bàsica en electrofisiologia clínica i experimental amb l'atenció als pacients. Juntament amb en Pere, que llavors ja era un electrofisiòleg de renom internacional, va iniciar el camí del descobriment de la síndrome dels Brugada. El seu cognom es començava a sentir a totes les conferències internacionals de cardiologia. Fruit d'aquest esforç, el tercer any va aconseguir una plaça d'investigador a la Reial Acadèmia Holandesa de les Arts i les Ciències. Però un dia va rebre una trucada de l'hospital Montreal Heart Institute. Aquella mateixa setmana li van trucar de Barcelona, del Clínic. En Josep llavors va recordar per què havia deixat enrere la seva terra quan va decidir començar l'especialitat. Volia arribar a treballar al Clínic. Perseguint la seva meta inicial, el 1991 va tornar a la Ciutat Comtal, d'on ja no se n'aniria. La carrera professional d'en Josep va continuar omplint-se de mèrits i d'èxits.

La mort sobtada va començar a tenir cada vegada més importància a la seva vida, i uns anys després s'anomenaria síndrome dels Brugada. Havien publicat, amb en Pere, uns casos de pacients recuperats d'una mort sobtada cardíaca i que presentaven un electrocardiograma especial. Uns anys més tard, van atendre una família italiana de nou membres amb la mateixa alteració a l'electrocardiograma. Van enviar mostres de sang de cada un dels membres a en Ramon, que llavors es trobava als Estats Units investigant en el camp de la genètica cardiovascular, perquè les analitzés. Va trobar la primera mutació genètica que explicava la síndrome de Brugada. A partir d'aquell moment aquesta alteració congènita va començar a conèixer-se amb el seu cognom.

Quan va arribar a la direcció del Clínic de Barcelona, en Josep va posar com a única condició poder continuar amb la seva feina a Sant Joan de Déu. A l'hospital català dirigeix, des de fa 20 anys, la unitat d'arrítmies pediàtriques més important d'Espanya, l'únic centre de referència reconegut pel Ministeri i que ell mateix va posar en marxa. Allà treballa amb la seva neboda Georgia, cardiòloga pediàtrica, i tots dos reben els casos més complicats de tot el país, que precisament són els pacients que més estimulen la seva tasca com a cardiòlegs. L'any 2002 va fer una ablació al nadó més petit del món, un prematur que va néixer amb tan sols 32 setmanes de gestació perquè presentava taquicàrdies intrauterines no controlables. Quan en Josep el va tractar, pesava poc més de quilo i mig. Ara té 16 anys. En Josep continua tractant centenars de pacients cada any, nens i adults, amb les tècniques més sofisticades per curar les seves taquicàrdies i les seves arrítmies cardíacques. La seva altra passió és transmetre tot aquest coneixement a les noves generacions. Cada any rep un bon nombre de cardiòlegs de tot el món que volen aprendre les tècniques diagnòstiques i de tractament. Durant tots aquests anys ha format més de 200 especialistes. Molts d'aquests especialistes ara dirigeixen les unitats d'arrítmies de mig món i porten el segell d'en Josep en la seva manera de fer i de tractar els pacients.

L'última faceta per destacar és la seva vessant humanitària. Des de fa anys, en Josep viatja 3 o 4 vegades l'any a l'Àfrica per tractar els més desfavorits. A Aswan (Egipte) o a Maputo (Moçambic) tracta desenes de nens amb arrítmies. S'emporta sistemes portàtils per poder-los utilitzar en condicions moltes vegades complicades, però sempre amb l'esperança de poder ajudar persones que en altres condicions no tindrien cap possibilitat de ser tractades.